

mende Forslag i dets hele Bygning i Sammenligning med private Udlast, som selvfølgelig maa lide af mange væsentlige, ikke alene reelle, men ogsaa særlig formelle Mangler. I Udvalget i Fjor sluttede vi os derfor til Forslaget som Grundlag, og Hvertallet af Udvalget indstillede det her til Tinget i Slutningen af Samlingen med de Endringer, som vi fandt det fornødent at gøre deri. Da denne Betænkning imidlertid fremkom saa sent i Samlingen, tør jeg ikke forudsætte, at ærede Medlemmer have gjort sig bekendte dermed. Det kom ikke til Forhandling her i Salen, og jeg skal derfor tillade mig kortelig at gøre opmærksom paa, hvad det af mig i Fjor indbragte Forslag har til fælles med det her foreliggende, og de væsentlige Punkter, hvori det skiller sig derfra.

Forslaget har sin Grundtanke tilfælles med det tidligere, idet dette Regeringsforslag nu bylder paa den samme Grundbetragtning, som det af mig i Fjor indbragte Forslag, nemlig denne, at Erfaringen har lært os, at efter al Sandsynlighed bliver den Vej, som er lettest fremkommelig for at opnaa det fra saa mange Sider nærede Ønske om at faa Regler for den kommunale Bæftatning, at man fastholder det Princip, der nu er gældende for den personlige Kommuneskat, nemlig at ingen bestattes direkte andre Steder end i sin Opholdskommune, medens der saa først bliver Tale om Fordelingen af den iføende Stat mellem de Kommuner, der ere interesserede over for den enkelte Stætteyder. Jeg gentager, at jeg tror, at hvor meget der end fra rationelle Synspunkter kan anbeføres for at gaa den modsatte Vej, nemlig at skattelægge Næringen, hvor den findes uden Hensyn til, hvor Indehaveren opholder sig, hvor meget der end fra rationelle Synspunkter kan siges derfor, saa vil det utvivlsomt støde paa en Vanskelighed, som vil være overordenlig vær at overvinde, nemlig Frygten fra Stætteydernes Side for, at de ad denne Vej ville blive Genstand for en Skatteplyndring, naar enten to eller maaste flere Kommuner direkte ville kunne bestatte den enkelte Borger. Der er altsaa et Grundlag, som de to nævnte Forslag have tilfælles, det er Princippet i dem. Ved Siden deraf stemme de overens i en anden Hovedside af Forslaget, nemlig i Reglerne for Bæftatning af juridiske Personer, Aktieselskaber, Stiftelser og lignende, idet nemlig begge Forslag ere gaaede ud fra at bestatte saadanne Selskaber med en for hele Landet i Loven fastsat Skatteprocent. Det af mig i Fjor indbragte Forslag gif videre, idet det foreslog at sætte denne fælles Skatteprocent for hele Landet

til 3 pCt, Regeringens Forslag i Nar har indskrænket dette til 2 pCt. Det er altsaa de to Hovedsider af Forslaget, som stemme overens, og som gøre, at vi i Fjor i Udvalget have kunnet slutte os til dette Grundlag, og som ligeledes begrundet, at jeg vil anbefale at bygge paa det her foreliggende Grundlag med det Haab, at det maatte kunne lykkes virkelig at faa noget ud af vore Forhandlinger om denne Sag. Ærede Medlemmer ville vide, i hvilken Grad og i hvor mange Kredse baade paa Landet og i Byerne man ventet paa at faa en Reform paa dette Omraade.

Maatte jeg saa gøre kortelig Rede for de Hovedpunkter, hvori det foreliggende Forslag adskiller sig fra det i Fjor indbragte Forslag. Der er da i § 1 først den Bestemmelse, som Forslaget nu har om at opretholde 4 Maaneders Ophold som Minimumsgrænse for Stættepligten. Jeg tillod mig i Fjor at foreslaa denne Grænse betydelig nedsat, og i Udvalgets Indstilling i Fjor bleve vi staaende ved at gøre 2 Maaneders Ophold stættepligtigt. Jeg tror, at der er gode Grunde, der tale for i alt Fald at komme til nogen Nedsættelse af denne Minimumsgrænse, og jeg antager ikke, at de Motiver, som i Forslaget ere gjorte gældende for at bevare de 4 Maaneders, ere tilstrækkelig afgørende. Ved Siden heraf findes der i § 2 nogle Bestemmelser, som omhandle Stættevedtægter for Kommunerne. Det hører til de Ting, der fremsættes som Betingelse for, at man i det hele kunde komme ind paa en mellemkommunal Bæftatning. Reglen i § 2 angiver, at Stættevedtægter skulle for Landets Vedkommende affattes af Amtsræadene med Indenrigsministerens Billigelse og for Købstædernes Vedkommende af Kommunalbestyrelsen. Jeg tror ikke, at det lader sig gøre. Et af to: enten maa det, hvis man vil ind paa de kommunale Stættevedtægter, være den enkelte Kommune, der bestemmer disse Vedtægter, eller ogsaa maa der være i Loven bestemt gældende Regler for hele Landet. Det at dele Landet efter Amtsgrenser med Hensyn til saadanne Vedtægter synes ikke at have nogen rimelig Grund for sig; men at komme til Stættevedtægter, der gælde for hver enkelt Kommune, og som altsaa kunne indeholde meget store Forskelligheder mellem enkelte nær ved hinanden liggende Kommuner har dog vistnok sine Betæneligheder, og jeg ser ikke heller, at der er tilstrækkelig Grund til at rejse de vidtløftige Strids-spørgsmaal, som det vilde fremfalde i vore Kommuner, naar man skulde sætte sine Anskuelser om Bæftatningen i System. Det er